

желаніята ви. Господине Грабчо! Разбирате и сами чи младата ще предпочете сынътъ отъ бащата. Хайде, не приказвайте вече за работы, които нѣма да станатъ. Склонете и вий, както склонявамъ и азъ за тѣя двѣ женидбы.

Грабчо.

Трѣба, преди всичко, да видя кассата си.

Славчо.

Ще я видите ей сега — и непожтната.

Грабчо.

Нѣмамъ обаче пары да дамъ на дѣцата си и да разнеса по таз' женидба.

Лулио.

Добрѣ! Имамъ азъ за тѣхъ; не се грижете вий, тегля и свадбарскитѣ разноски.

Грабчо.

Така: задължавате ли се да направите потребны-тѣ разноски и за двѣтѣ свадбы?

Лулио.

Добрѣ, добрѣ, задължавамъ се; задоволенъ ли сте сега?

Грабчо.

Задоволенъ. Но, — да вы направа да ся засмѣте — азъ нѣмамъ дреха за свадба. Ако ми принесете

Лулио.

Съ благодареніе! Да идемъ сега да ся развеселимъ. (*излизатъ*).